

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 212/2016
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у спору тужиље Н.М. из Б., коју заступа Р.Ј., адвокат из Б., против туженог Д.М. из З., кога заступа В.М., адвокат из З., ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 317/2015 од 29.10.2015. године, у седници већа одржаној 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 317/2015 од 29.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П2 543/2014 од 14.07.2015. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да на име доприноса за издржавање тужиље плаћа износ од 17.500,00 динара месечно почев од 01.09.2013. године па убудуће, све док за то постоје законски услови или пресуда не буде измењена, сваког првог до десетог у месецу, као и да исплати све доспеле рате, те да се на овај начин измени пресуда Основног суда у Зајечару – Судска јединица у Бољевцу П2 47/2012 од 23.03.2012. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж2 317/2015 од 29.10.2015. године одбио као неосновану жалбу тужиље и првостепену пресуду потврдио.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је преко свог пуномоћника, адвоката, благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју указује садржај ревизије с обзиром да другостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати и садржи јасне разлоге у погледу битних чињеница а који нису противуречни утврђеном чињеничном стању.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца (рођена ... године) је студент друге године Факултета за менаџмент, који је уписала школске 2013/2014 године. Живи приватно у Б. док испите полаже у З.. Станарину месечно плаћа око 160 еура. У Б. повремено ради за џепарац, на који начин може да заради по дану око 800,00 до 900,00 динара. Тужилца је власник стана у Б. у којем станује њена мајка, као и локала у коме је фризерски салон њене мајке. Тужени, плаћа месечно тужилци 10.000,00 динара, док остатак новца тужилци обезбеђује мајка. Тужени (рођен ... године) је фармацеутски техничар. Из другог брака има ћерку, малолетну А. рођену ... године, за коју је пресудом обавезан да плаћа издржавање у износу од 5.000,00 динара месечно, али је са бившом супругом постигао споразум да издржавање износи 10.000,00 динара. Зарада туженог износи 35.520,00 динара.

Имајући у виду овако утврђено стање нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 155. став 2. Породичног закона прописано је да пунолетно дете које се редовно школује има право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, најкасније до навршене 26 године живота. Према ставу 4. наведеног члана, пунолетно дете нема право на издржавање ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за родитеље односно друге крвне сроднике.

Породичним законом, одредбом члана 164. одређено је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука, док су критеријуми одређивања издржавања прописани чланом 160. наведеног Породичног закона, који предвиђа да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно закључили да у конкретном случају нема места измени претходне пресуде којом је тужени као отац обавезан да доприноси издржавању тужилце са 10.000,00 динара месечно. Наиме, и поред тога што су се околности на страни тужилце у међувремену промениле и њене потребе повећале, јер је сада студент друге године Факултета за менаџмент у З., нема услова за повећање доприноса туженог у њеном издржавању, будући да би то било неправично за туженог и у знатној мери угрозило његову личну егзистенцију. Притом, тужилца поседује имовину – стан и локал у Б., а својом вољом станује у Б., у изнајмљеном стану, где су трошкови живота већи и где мора да плаћа

месечно закупнину 160 еура, иако је уписала факултет у З. где се одржавају предавања. Тужиља ради повремено за цепарац, па тако може да оствари додатну зараду и себи побољша животни стандард.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**